

Konfirmation i Mårslet d. 22. og 27. april 2018 kl 10.00

7.a og 7.c

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Markus: De bar nogle små børn til Jesus, for at han skulle røre ved dem; disciplene truede ad dem, men da Jesus så det, blev han vred og sagde til dem: »Lad de små børn komme til mig, det må I ikke hindre dem i, for Guds rige er deres. Sandelig siger jeg jer: Den, der ikke modtager Guds rige ligesom et lille barn, kommer slet ikke ind i det.« Og han tog dem i favn og lagde hænderne på dem og velsignede dem. Amen

I dag på denne dejlige konfirmationsdag har jeg valgt at prædike over Jesus og de små børn. Det er der mange grunde til.

Først og fremmest sad vi jo ikke her, hvis ikke det hele var begyndt med dåben. Om vi bliver døbt som børn eller voksne, så hører det sig til, at lige før vi får tegnet korsets tegn for ansigt og bryst, da skal vi høre disse ord fra Markusevangeliet.

Alle jer der *er* blevet konfirmerede, I vil ikke kunne undgå at tænke tilbage på jeres egen konfirmation i dag. For det er en stor mærkedag, ens konfirmation. I, der er bedsteforældre,

har uden tvivl oplevet det anderledes. I, eller hvis vi går endnu en generation tilbage til oldeforældrene, vil have oplevet, at dagen efter konfirmationen, så var det ud at tjene. Måske var den første løn blot et par træsko. Jo, en konfirmationsdag kunne være præget af vemod og en sørgmodig konfirmand: For i morgen begyndte det voksne liv.

At det ikke er sådan længere, kan ingen have sine tvivl om. Der skal være tid til at feste og tage på Blå mandag. I dag er der ingen, der har lyst til at blive voksne. I hvert fald ikke når det gælder pligter. En ungdomsforsker har kritiseret tendensen til, at forældre nægter at blive voksne, vil gå klædt som de unge, og mødre vil være veninder med deres døtre, mens fædre fokuserer for meget på at få udlevet deres egne drengedrømme, alt sammen på bekostning af at træde i karakter som voksne og stille os til rådighed for vigtige samtaler med vores børn.

Hvis denne forsker har ret, tager vi altså for lidt ansvar. Jeg tror, han har ret i, at vi frygter ansvaret, men jeg synes, det er tydeligt, at voksne på mange områder tager alt for stort et ansvar; på jobbet, med børnenes skolegang og

fritidsinteresser, der er ansvaret for eget helbred, eller helt overordnet, om vores liv lykkes. Mange kæmper med et ansvar for, om vores børn fødes fejlfri og i øvrigt ikke rammes af noget ondt. Sådan tænker mange af os inderst inde. Så ansvar, jo tak, Ih, hvor vi kender det!

Det fortælles om en mand, at han fór vild i ørkenen. Han ville dø af tørst, hvis han ikke fik hjælp. Da ser han pludselig palmer forude, ja, han hører endog lyden af rislende vand. Men han tænker ved sig selv: 'Det er blot et Fata Morgana, min fantasi spiller mig et puds. I virkeligheden er der ingenting.'

Uden håb og ude af sig selv, synker manden om på jorden. Kort tid efter bliver han fundet af to beduiner, død!

'Kan du forstå sådan noget?' siger den ene til den anden, 'så nær ved vand, og dadlerne vokser næsten ind i munden på ham! Hvordan i alverden er det muligt?' 'Det skal jeg sige dig' svarer den anden, 'han var et moderne menneske!'

Ja, sådan kan vi gøre det hele alt for svært for os selv. Vidner det ikke om, at vi som moderne mennesker er utroligt ansvarsbevidste? Men hvad så, når vi støder panden mod en

mur, fordi vi opdager, at vi slet ikke kan alt? Hvad gør vi så, når vi er nødt til at slippe ansvaret og skylden?

Ja, hvis vi ikke tror på, at der er nogen at dele det tunge ansvar med, hvis vi aldrig har hørt om Guds barmhjertighed og nåde, så bliver vi nødt til at trække os væk fra det sted, der er for svært at være. Vi kan jo ikke bære det alene. Så flygter vi fra ansvaret og kommer til at virke ansvarsløse, selvom vi egentlig som udgangspunkt var alt for ansvarsbevidste.

Vi vil alle sammen det bedste for vores børn, og vi passer på dem, så godt vi kan. Men netop det: Så godt, vi kan. Uanset hvor gerne vi vil det, er der altid nogle ting, som vi ikke har styr på. Når det med ansvar bliver et problem, ser jeg to muligheder for os: enten flugten fra ansvaret, eller at vi bevæger os ud i det religiøse for at finde nogen at dele det med.

Både med dåben og konfirmationen udtrykker vi, at vi har brug for at dele ansvaret.

Konfirmationen er en fejring af dåben. En fest for den pagt der med dåben blev dannet mellem Gud og det enkelte menneske. Ved dåben får vi det løfte, at Jesus vil være med

os alle dage. Derfor kan vi tale om os alle som Guds børn, uanset hvor gamle vi er. Som små bliver vi båret til dåben, og når vi er blevet større, kan vi gå samme vej med de ting, vi selv synes, er for tunge at bære.

Som et Guds barn, har vi en arvinges rettighed. Fordi Gud står som vores himmelske far, giver han os ret til også at leve det ubekymrede liv. Det ubekymrede liv kan du ikke tage på egen hånd, uden det betyder en flugt fra det ansvar, der nu engang hører livet til. Ansvar har vi alle, men der er grænser for, hvor langt det går. Man skal kende sit ansvarsområde, og så lade Gud om resten.

Gud er ikke for de mennesker, der kan alting selv. Gud er for de små mennesker. Det er derfor, han viser solidaritet med de børn, som nogle kvinder bærer hen til Jesus.

Vi hører om mødrene, der bærer børnene til Jesus, og vi hører om disciplene, der prøver at spærre dem adgangen. Vi kan jo stadig spørge os selv, om vi *bærer* eller *spærre*? I forældre begyndte med at bære jeres børn til dåben, og det skal I, i overført betydning sådan set blive ved med: At anerkende at jeres børn har brug for næring fra en livskilde, I ikke er skabere af.

Konfirmation betyder bekræftelse. I dag får både det nu store barn og Gud sagt til hinanden, at de stadig hører sammen. Gud holder, hvad han lovede. Barnet er lige så elsket, som dengang det var lille og uskyldigt. Endelig er konfirmationsfesten da også den oplagte anledning for forældre og barn til at vise, at I stadig hører sammen og elsker hinanden.

”Se, jeg er med jer alle dage”, har Jesus lovet os ved vores dåb. Det er ikke en garanti mod ulykker eller alt ondt - men det er et løfte om, at vi er i Guds hænder, hvad der end sker.

Amen.

Af Signe Høg